

PERIÒDICH SATIRICH,
 HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

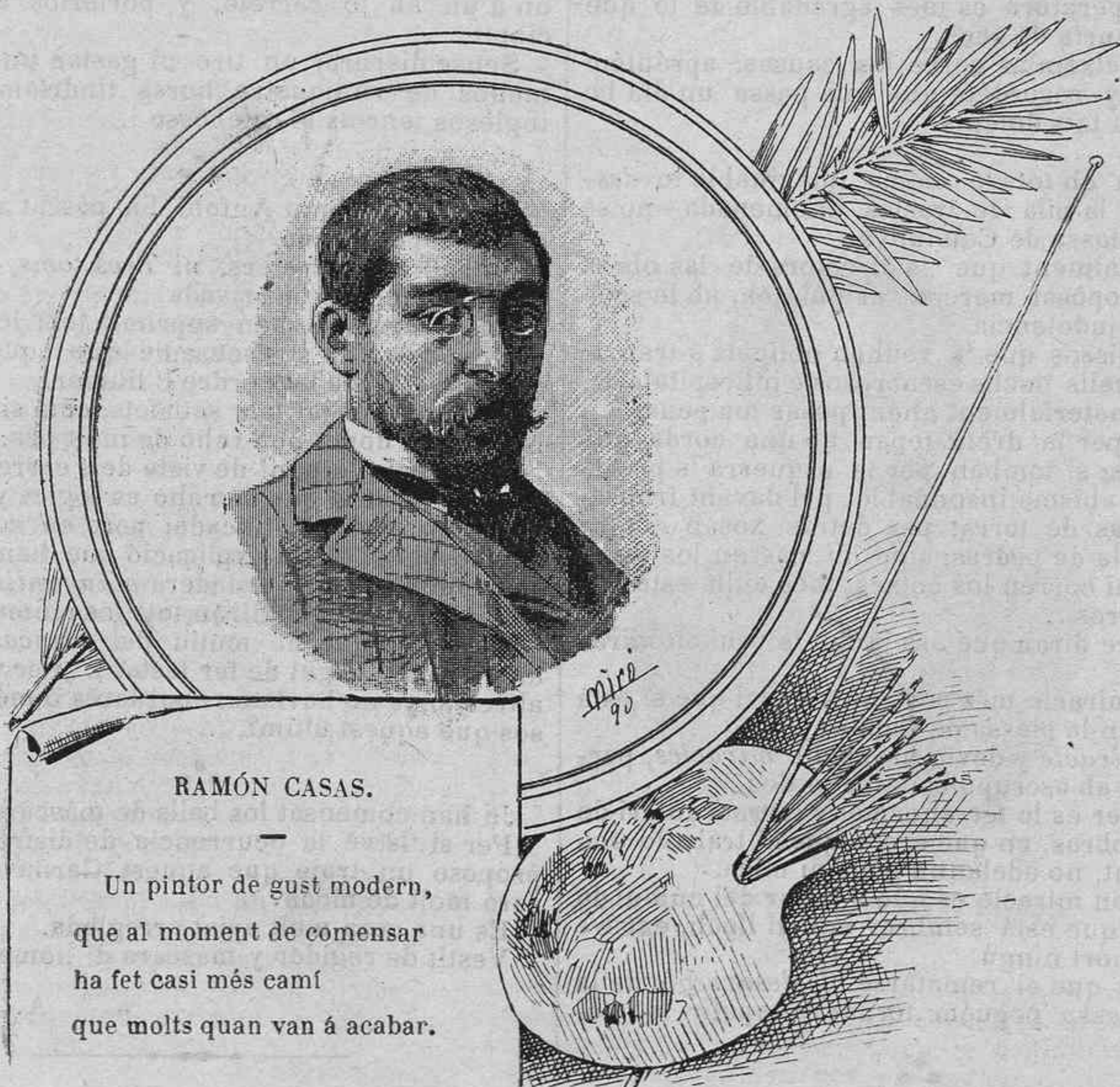
10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
 LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
 Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

RAMÓN CASAS.

—
 Un pintor de gust modern,
 que al moment de comensar
 ha fet casi més camí
 que molts quan van á acabar.

CRÓNICA.

Decididament, la naturalesa s' ha tornat molt de la broma.

La temperatura de que en aquestos moments estém disfrutant es tan impropia de la estació, que moltes personas parlan ja d' anar á passar l' istiu á fora y altras comensan á enterarse dels preus dels barrets de palla y americanas de dril.

Lo calendari prou s' escarrassa en fernos creure que som al mes de Jener. Tot es inútil: la gent ne fa tan poch cas, que no falta individu previsor que ha corregut ja á empenyarse la capa, comprenent que fins al pròxim Desembre no la necessitará.

Fa uns quants anys que, realment, l' atmósfera sembla perturbada. Lo desordre que reyna en totas las cosas de la terra s' ha escampat fins al cel, y ni 'l sol fa lo que li pertoca, ni la lluna té la cara de costúm, ni sentím calor al estiu, ni fret al ivern, ni hi ha res que funcioni ab la deguda regularitat.....

¿A qué déu atribuirse tot aixó?

Los sabis los dirán ab la major seguretat quántas moscas caben dintre d' un vas de petricó ó lo que pesa 'l fum del tabaco que 's consum á Espanya cada senmana; pero si 'ls preguntan perquè á últims de Jener fa una temperatura propia del mes d' Abril se quedarán tan petrificats com si 'ls enmatlleessin un duro.

Sort que nosaltres 'ns preném l' assumpto ab molta tranquilat y fém com aquell que 's menja la truyta sense preguntar d' hont han sortit los ous.

¿La temperatura es més agradable de lo que en rigor hauria de ser?

Millor: deixémlas corre las causas; aprofitém los efectes y recordém que qui passa un día bo no 'ls passa tots dolents.

Continúa ab tota la calma imaginable lo *desarreglo* de la pila de trastos, anomenada—no sè per qué—plassa de Catalunya.

Sembla talment que 'ls directors de las obras s' hajan proposat marejar al públich, ab la seva prodigiosa indolencia.

Los infelissos que 's veuhen obligats á tranzitar per aquells llochs escabrosos é inhospitalaris, no saben materialment ahónt posar los peus.

Si tiran per la dreta topan ab una corda que tanca 'l pas; si tomban per la esquerra 's precipitan á un abisme insondable; pèl davant tropesasan ab pilas de terra; per detrás xocan contra una muralla de pedras; aquí hi passen los tranvías; allá hi corren los cotxes, més enllá está poblado de carros...

¿Y encare dirán que ara ja no 's veuhen miracles!

¿Volén miracle més portentós que 'l que s' está realisant en la plassa de Catalunya?

Hi dit *miracle* y devia haver dit *miracles*, perque, mirat ab escrupulositat, son dos.

Lo primer es lo fet anormal y extraordinari de que unas obras, en que crech que hi treballa una pila de gent, no adelantín gens ni mica.

Y 'l segon miracle es que á pesar del cúmulo de perills de que está sembrat aquell lloch, encare no hi ha mort ningú.

Tot será que al rematarse 'l *desarreglo* de la famosa plassa poguém tornar á repetir lo mateix.

Desde que 'ls inglesos han tingut la galanteria d' apoderarse d' uns terrenos perteneixents á Portugal, sense altra lley ni dret que la rahó del més fort, tothom s' ha posat á tremolar, pensant ab alló que diu lo ditxo:—Avuy per tú, demá per mí.

Y tremolant y reflexionat, de deducció en deducció, relacionant aconteixements y apilant hipótesis, s' ha arribat al cas de que algú haja preguntat:

—¿Y si 'ls inglesos se presentessin al davant de Barcelona? ¿qué faríam?

Los esperits cándidos é impresionables han mirat immediatament al seu alrededor, y al veure la ciutat oberta, sense defenses per mar, sense murallas per terra, entregada com qui diu á la voracitat del primer Salisbury que passí, han exclamat ab las llágrimas als ulls:

—¿Seríam víctimas dels inglesos, que farían de nosaltres lo que 'ls dongués la gana!—

Llansat lo crit d' alarma, desseguida han sortit projectes de defensa, plans de fortificació y emplacements de baterías, presupostos de gastos, combinacions estratégicas.....

¿Ah, infelissos! ¡quínas ganas de perdre 'l temps en val!

Los *inglesos* no vindrán, perque ja saben de sobras que aquí no 's paga á ningú.

Y en cas de que vinguessin, no necessitém canons, barcos ni torpedos pera defensarnos y reduhirlos á la impotencia.....

La millor arma pera véncels, es lo ví.

¿Qué més senzill que deixarlos desembarcar y acompanyarlos á la taberna?

La nostra única feyna sería llavors recullirlos un á un ab lo carretó, y portarlos á casa la ciutat.

Sense disparar un tiro ni gastar un xavo, en menos de vintiquatre horas tindríam á tots los inglesos tancats al calabosso.....

La festa de Sant Antoni ha passat aquest any casi desaperebuda.

Ni ball de carreters, ni *Tres toms*, ni cap solemnitat pública ni privada.

Los interessats han suprimit tots los festeigs tradicionals, ab l' excusa de que aquest any lo *trancasso* 'ls ha fet perdre l' humor.

Y s' han quedat tan satisfets, com si en efecte haguessin donat una rahó de molt pes.

Mirat baix lo punt de vista dels carreters y cotxeros, potser sí que la rahó es lógica y la causa de la abstenció justificada; pero en concepte de qualsevol caball, la explicació que han donat los seus amos es una verdadera *manganilla*.

Perque es lo que dirán tots los animals:

—¿Es dir que ab motiu del *trancasso* aquest any no hem hagut de fer festa?... ¿Per ventura 'ls altres anys no havíam rebut tants ó més *trancassos* que aquest últim?...

Ja han comensat los balls de máscara.

Per si 'ls vè la ocurrencia de disfressarse, 'ls proposo un traje que aquest Carnaval diu que será molt de moda.

Es una cosa molt aviat arreglada.

Vestit de regidor y máscara d' home de bè.

A. MARCH.

PIROZZINI Y SERRANO CASANOVA.

Dos hereus del testament de D. Francisco.

L' un ha venut la caseta,
l' altre ha cobrat los gabials...
¡y viva 'l gran despilfarro
dels fondos municipals!

TOT VIATJANT.

Audaces fortuna juvat.

Lo carril bronzint volava,
vora d' ella jo n' estava,
dins un cotxe de tercera;
y com sa mare dormia,
jo la cintura estrenyia
á la noyeta pitera.

Eram sols dintre 'l vagó,
comensava la foscó
lo bell paisatge á esborrar;
y dins mon cervell, ruent
va crusar un pensament
que mon cor feu bategar.

En un túnel entra 'l tren,
com al cau una serpent
y jo dich: «¡es la ocasió!»
m' abalanso foll d' amor,
l' estrenyo sobre mon cor,
y faig esclatá un petó.

Mes, ¡oh llamp! s' ou un xisquet,
jo resto aturat y fret!...
ella confosa... y vermella,
y quan la claror ha entrat...
jo comprench que atabalat...
¡¡hi fet lo petó á la vella!!

A. LLIMONER.

FRUCTUÓS CANONGE.

No aném á escriurer ni una biografía ni una
necrología. Las condicions especiales de nostre
setmanari ne 'ns ho permeten, y 'ns limitarém á
trassar uns quants rasgos, per los que nostres lle-

gidors pujan ferse idea del home que acaba de morir y conèixer las bonas circumstancies que concurrían en Fructuós Canonge, lo honrat patrici, lo amantíssim fill y carinyós marit, lo aplaudit prestidigitador catalá, que per son carácter jovial, tendre, compassiu, treballador, se havia guanyat la bona voluntat de coneguts y d'extranys.

Era jo un noy y recordo que ab un mèu parent vaig anar á fira á una de las viletas més aixeridas de nostra estimada Catalunya.

Lo que més cridá ma atenció, entre totas las paradas, era un home alt, ben plantat, de mirada penetrant, ulls expressius, ab bigoti y perilla rosos, que debía tenir en gran estima, puig de tant en tant, treya una pinteta ab mirallets, que s'obria com un trempaplomas y se 'l pentinava davant de tothom, com si hagués estat en son tocador. Vestia pantalón fosch, y un capot de sereno forrat de bayeta vermella, cenyía son coll un mocador de pita color de palla, lligat ab un nus fluix, y enquadraba sa expressiva testa un barret de feltre blanch, de amplex alas, tirat enrera y un xich inclinat sobre l' aurella esquerra. Son conjunt tenia molt de pin'oresch, y més encare de teatral. Constituía sa parada un catre ahont estaban barrejats com una xanfaina, elástichs de cibella, cama lligas, mirallets de soldat, raspalls, bossas d'estám, trempaplomas y moltras altras *bagatelas*, recóns de botigas, ó saldo de alguna liquidació.

Aquell home tenia un joch de cartas á las mans, lo extenia y arreplegava ab gran lleugere

SENYORAS ECONÓMICAS.

—Com que ara 'ls senyors tots s'afaytan ab bronja, las senyoras hem hagut d'aprofitar las bassinas per sombreros.

sa, com si fos un fanalet de aquells de l'antigó, feya 'l vano ab una precisió matemática y deya al primer badoch que se li presentava:

—Prou, vivo... vivo.

'L badoch estiraba una carta.

—L'as de copas —exclamaba 'l marxant incontinent.

—Tornemhi...

Nou vano y nou remenament... Prou...

—La sota de oros...

Admiracions, sorpresas, riallas, crits, gentada al voltant del catre. No faltava quiscun que dánt-selas de aixerit, exclamés:

—No m'ho faríau á mí.

—Prou... L'as de espasas. O es ó no es.

—¡¡Sí!!

—Vols que ho siga ó que no ho siga, tría, sense mirá. Vols que ho siga ó que no...

—Sí.

—L'as d'espasas. Vols que no ho siga. 'L set de bastos.

Poden pensar si 'n arreplegava de generació.

—Vaja, minyóns, cada hú que compri lo que necessiti; triheu de la parada y acabat veureu lo may vist. Au, triheu y remeneu... triheu y remeneu... Y la venda anava endavant, y si ell no feya quartos, bè podían dir que en la fira no n'havia.

Tres anys després vaig venir á estudiar á Barcelona. Tenia las classes á Sant Sebastiá.

Al atravessar la Plassa d'aquell nom, avuy de Antonio López, vaig veurer per primera vegada *Los Encants*. En un tablado improvisat entre mitj de tamburets cuberts de cotó ramejat de blau y blanch, davant de una taula coberta ab una bandera nacional, sobre la que s'hi veyan raspalls, una pirámide de capsetas de llustre, y dos grans pots de llauna colrada brillant com or, capitanejant una colla de llimpiabotas que no paravan de fregar, vaig trobar altra vegada aquell home de la fira, ab lo mateix capot de sereno, lo mateix barret de gayró y lo mateix bigoti y perilla.

En lloch del joch de cartas tenia á la má un llonguet de dos quartos y un ganivet de taula.

—*Al lustre español, señores*. Aquest llustre no crema 'l calsat, no conté sustancias venenosas, com lo llustre extranger, es inofensiu y porque se 'n convensin, mirin.

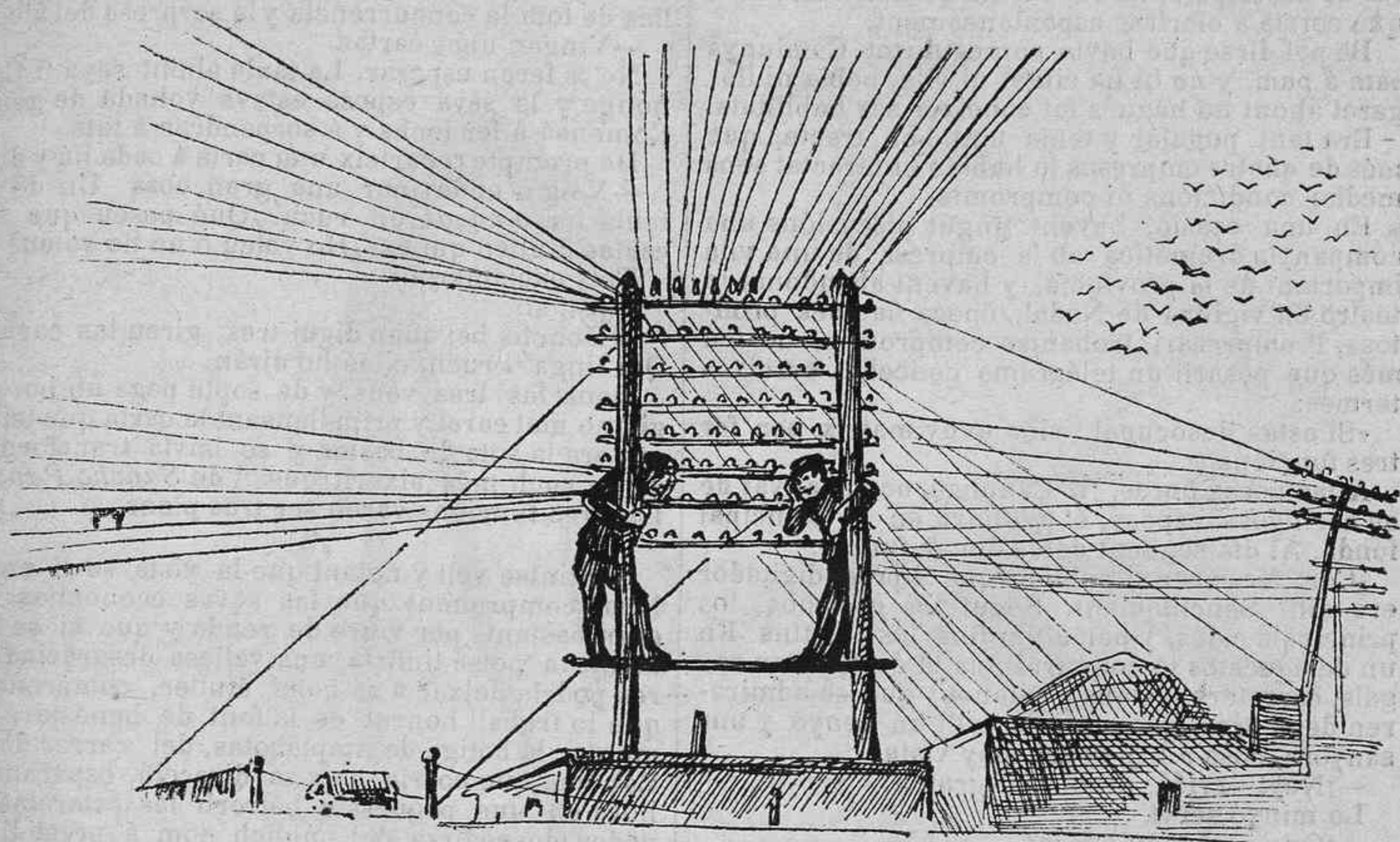
Partía una llesqueta de llongo, ficaba 'l ganivet en un dels pots daurats, y com si fos una espátula treya una porció de llustre, lo extenia sobre 'l pá y se 'l menjava; ó bè cridant á un dels *satélites*, nom que daba á 'ls llimpiabotas, li feya obrir la boca, li ficaba dins y 'l xicot tot se 'l gaudia.

—¡Ja ho crech!—deya 'n *Canonge*, que haurán comprés era l'home de la fira y 'l llimpiabotas dels *Encants*—com qu'era café ab sucre, lo que hauria volgut la quitxalla, que 'ls hagués dat llustre á tot pasto.

En los días que no hi havia encants, so es, dimars, dijous, dissabtes y diumenges, 'n *Canonge* parava en la raconada que fa la fonda de *Las Quatre Nacions*, en la plassa del Teatro, cercant totas las comoditats y bon servey possible per sa parroquia.

Los xicots que tenia á sas ordres, eran de lo millor de cada casa; pero ab sos consells y exemples procurava fer los útils á la societat. Sobre tot procurava inculcarlos l'amor á sos pares, y en aixó poch lo guanyarian, puig ell tingué per sa

UNA AMAGADA D'OU.

Han pujat aquí á escoltar,
perque diu que un los ha dit
que á vora dels pals, se senten
las noticias de Madrid.

mare veritable idolatria; portant sa estimació fins més allà de la mort puig molts recordan l'enterro que li tributá; y al cementiri vell se troba lo ninxo que li erigi, ahont conto que se han juntat las sèvas cendras.

En 1856 tingué lo pobre Canonge un contra-temps terrible y que per poch li costa la vida. Barcelona estava en estat de siti. No imperava més rahó que la del sabre y lo pobre home va ser acusat davant del general *Zapatero*, de trista memoria, de que havia sigut un dels factors més actius en las barricadas.

L'espai nos falta y 'ns limitarem á dir que no obstant y haverse probat completament sa ignorancia, ab tot y haberse'l absoit per lo terrible consell de guerra, gracias á los esforços de llur defensor y á la declaració espontánea, noble y honrada del valent militar D. Joseph Antón Martí, fou confinat á la Habana ab molts altres infelissos, no pas tots culpables y sols com á *mida de precaució*.

Aixís com per molts un joch de cartas es font de perdició, per en Canonge era vara prodigiosa. Per endolsar las amargues horas dels confinats, durant lo viatge que feren á bordo del vapor *Pájaro del Oceano*, los feya jochs de mans; los demostrava ab la práctica que no juguessin may ab lo fi de ferse richs, perque hi ha homes que ab malas manyas sempre guanyan. Lo capitá, tenint noticia de que hi havia un deportat que sabia fer jochs de mans lo cridá á sa cambra y tant complascut quedá, que per sa mediació pogué millorar no sols la seva sórt, sinó la de tots los seus companys d'inforní.

Onze mesos estigué confinat, y al regrés á sa patria, ahont més que tot lo cridava l'amor de sa

familia y més senyaladament sa pobre velleja, tingué que sufrir un terrible viatge á bordo de la *Emilia*, salvantse bè pot dirse per miracle de Déu.

Al tornar á trepitjar la terra, son cor s'aixamplá. Al abraçar á sa familia, se contá lo més ditxós dels mortals.

Son puesto de limpiabotas res havia perdut baix la direcció de son germá, y seguint los impulsos de sa afició, 's decidí á empendrer com únich modo de viurer l'art de la prestidigitació.

Debutá en lo teatro dels Camps Eliseos. del que n'era empresari lo may prou plorat Clavé, que 'l posá á sa disposició, y sa primera funció fou un verdader *succés* com sol dirse, per ell de més valua, puig que 'ls aplausos del públich, entusiasmat ab la plenitut de sos escamoteigs. que foren sa *especialitat*. los compartía ab sa estimada mare que ocupava un lloch preferent.

Alentat per l'èxit de sas primeras funcions, recorregué 'ls teatros de Espanya, habent treballat davant de la *Cort* y de las més principals familias, alcansant honra y profit.

No limitá aquí sas ambicions, y atravessant los mars, treballá llarga temporada en los principals teatros de la República Argentina, ahont fou objecte de grossas distincions.

Encare que 'n Canonge era nat en Montbrió (1824), bè podia considerarse'l com barceloní, puig may va ser l'últim en pendre part activa en totas las manifestacions, tant de goig com de pena, y en la época dels seus famosos carnivals fou un dels principals elements.

De noble cor sempre que de caritat se tractava, era dels primers al auxili del menesterós, y quan, las inundacions de Murcia, quant pels enderrocaments de Granada, en fi, en cuantas ocasions

contava que podia contribuir á aumentar las llistas de suscripci6, no se 'l tenia de convidar, sino que corria á oferirse espontáneament.

Bè pot dirse que havia corregut tot Catalunya pam á pam, y no hi ha ciutat ni vila, poble ni llogaret ahont no hagués fet coneixer sas habilitats.

Era tant popular y tenia tant bon tracte, que més de quatre empreses lo habían contractat sens mediar condicions ni compromís.

En una ocasió, havent tingut discusions una companyia dramática ab la empresa de una vila important de la provincia, y havent abandonat lo teatro en vigílias de Nadal, época la més profitosa, l' empresari, trobantse compromés, no feu més que posarli un telégrama concebut en eixos termes:

«Si estás desocupat, vina avuy mateix per fer tres funcions.»

A las pocas horas, 'n Canonge, acompanyat de sa carinyosa esposa, s' allotjava en la principal fonda. Al día següent debía donar funció.

¿Cóm fer saber al públich que 'l prestidigitador era allí? Sencillament. Seguí los cassinos, los principals cafés, y per últim fins los cafetins. En un de aquestos la concurrencia la componían sagals, carreters, xaláns y gitanos, que se admiraren de veurer que entraba allí un senyó y una senyora, cosa á bèn segur may vista.

—¡Noy!—cridá, al mosso—¡café!

Lo minyó serví.

—¿Que no donéu sucre?

—¡Ay, perdoni!

Lo Canonge havia escamotejat lo platet. Lo mosso ne portá un altre.

—Ara dom cullereta.

La cullera havia tingut igual sort que 'l platet del sucre.

—¿Qué no li havia duda?

—Tú dirás.

Lo mosso, escamat, ne porta un altre.

—Bueno, ara tórnám lo sucre que te 'n has dut.

—¡Jo!

—Sí, home, si 'l tens á la butxaca.

LA FORSA DE LAS DONAS.

¡Y diuhen qu' está tan débll!
Tothom veurá desseguit
que per portá aquest sombrero
se necessita molt pit.

Y 'l Canonge comensá á trauer de la butxaca del mosso plats, culleretas y sucre, entre las riallas de tota la concurrencia y la sorpresa del xicot.

—Vingan unas cartas.

No 's feren esperar. La taula ahont seya 'l Canonge y la seva esposa estava voltada de gent. Comensá á fer jochs y á sorprendrer á tots.

De prompte reparteix una carta á cada hú y diu:

—Vaig á endevinar una gran cosa. Un de la taula ha *amagat* un ruch. ¿Qué poseu que las cartas diuhen quí es? ¿Ho voleu ó no ho voleu?

Tots exclamaren:

—¡Sí, sí!

—Donchs bè; quan digui tres, gireu las cartas. Qui tinga 'l ruch, ellas ho dirán.

Dona las tres veus y de sopte pega un bot un gitano mal carat y prim llansant la carta que tenia qu' era la sota de bastos y se havia transformat en un ruch més aixerit que 'l de *Sancho Pansa*. Las tres funcions varen ser tres plens.

Sentintse vell y notant que la vista se li entelava, comprenent que las sevas economías no eran bastants per viure de renda y que si se las menjava potsé tindria una vellesa desgraciada y res podria deixar á sa bona muller, comprenent que lo treball honrat es la font de benestar, va montar la botiga de limpiabotas, del carrer de la Canuda, que corria baix sa direcció, esperant l' hora en que poguessin bátrerli las cataratas y poder despedirse del públich com á prestidigitador.

La mort vingué á segar las sevas últimas il·lusions, y el 13 del present mes morí de una pulmonía, rodejat de sa bona esposa, de sos parents y plorat de dependents y amichs l' home que s' havia conquistat honor, creus y distincions y sobre totas ellas lo títol de més valia: la fama de *home de bè*.

V. V.

CORRESPONDENCIA SOSPITOSA.

Senyoreta: estich cansat
de fer l' os pèl seu carré;
ja 'm coneix tot lo vehinat;
y ab aixó, he determinat
tocá 'l dos... ¡y 'l tocaré!

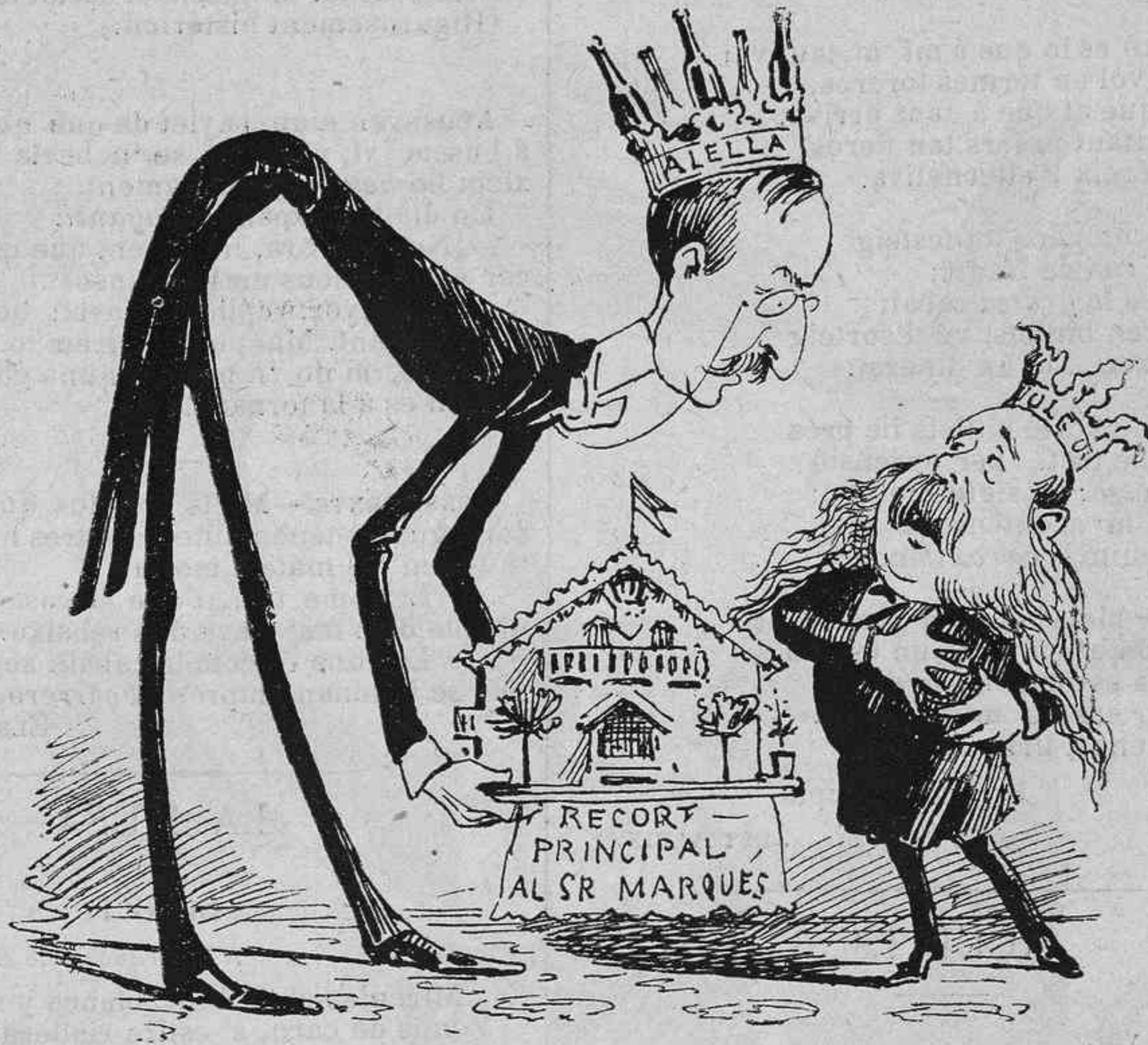
L' acera tota desgasto,
y aixó vosté prou que ho nota;
jo per tal gasto no 'm basto,
¡perque 'm porta cada gasto
l' estropellar tanta bota!

Y no está aquí lo pitjor:
'l mal es que, per més pena,
si 'm passejo, á lo millor
faig un petó á algún senyor,
ó bè 'l faig caure d' esquena.

Com que vaig distret, es clá,
topo ab tothom ¡n' estich plé!
Un cop un me preguntá:
—¿Que veu un ase volá?
¡Y jo mirava á vosté!

L' altre día contemplant
lo seu balcó de regull,
topo ab una dona, estant

CARINYOS DE MARQUESOS.

—Aqui tè aixó, don Francisco;
hem fet tot lo qu' hem pogut...
—¡Gracias, gracias!... ho agraeixo,
solemnement conmogut.

en estat... *interessant*,
y per poch li trech... ¡un ull!

Al brancal de una escaleta
ahir vespre 'm vaig está
de guardia, y una velleta
va dirme, passant distreta:
—¡Que Dèu l' ampari, germá!

Y poch després un pavana
curt de vista, 'l molt... tocat,
me va dir entussiasmat:
—¡Quína mossa més *barbiana!*...
¡y un' altra barbaritat!...

Aixís, donchs, per evitar
aixó y lo demés que 'm callo,
fassi 'l favor d' escoltar
perque 'm vaig á sublevar:
¡jo també 'n sé d' alsá 'l gallo!

Lo mèu amor no tolera
burlas de ningú, y 'l qu' es
seguint d' aquesta manera,
jo ja no festejo més
aixís, *de rejas á fuera*.

Vosté potsé 's deu pensar,
veyentme serio y formal
lo sèu carrer passejar,
que tè en mí un municipal
pèl sèu ús particular.

Jo no paro en tot lo día,
ja estich tip de fé 'l badoch,
m' indigna 'l que no diria:
¡vosté posis al mèu lloch
y també s' indignaría!

¿A qué tanta obstinació
en tenirme així al carré?
Jo vull pujar, y ab rahó...
¡pró, dona no tingui pó
que no me la menjaré!

Que vosté á mí 'm tè flexat,
es cosa ben evident;
si aixís no fos, de contat
que per está al sèu costat
jo no estaria impacient.

¿Quí s' oposa ab tal porfia
á que vosté 'm deixi entrar?
¿Sa tíia? ¡Quína manía!
¡Si m' arribo á incomodar
vinch á contarho á sa tíia!

Vosté es molt bona y bonica,
y ab franquesa, no s' explica
lo per qué 'm nega aixó á mí:
si una noya á mí 'm suplica
lo mateix, ¡li dich que sí!

No vull, perque no m' agrada,
tení abono sense entrada;
lo mèu amor tè per basse

que vosté 'm regali un passe
per tota la temporada!

Aixó es lo que á mí 'm cautiva;
si ho vol en termes toreros,
diré que al que á tant arriba,
aguantant pesars tan fieros,
bè mereix l' alternativa.

Jo comparo tot festeig,
ab la rifa de Nadal:
ella es la *grossa* cabal;
ell pren bitllets, vé 'l sorteig
y si treu... tè un dineral.

Jo ab vosté bitllets he prés
y no he tret... per aprensió
la *grossa*; he sigut molt bó:
quasi m' acontento ab res:
¡dónguim l' aproximació!

Per pietat díguim que sí,
ja sab qu' en mí tè un escláu
que la estima ab frenesí.
Si per cas no 'm vol obrí...
¡al menos, tírim la clau!

Per la copia

JUST ALEIX.

ACUDITS.

Cassat al vol.

Eran dos xicots de carrer que havent comensat
per jugar á las *xapas*, van acabar per barallarse.

Quan ja estavan agarbonats, passa un *americanu*,
que 'ls descomparteix y dirigintse al més
ganapia, li diu ab aquella veu dolça y melosa com
l' arrop:

—Vaya, largo de ahí... ¿no te da *vergüenza*,
siendo tan *granduyón*?

A lo que replicá 'l pillet, posantse á riure y di-
rigintse á l' altre, com si entre ells no hi hagués
hagut cap diferencia:

—Tú ¿qué no 'l sents? Vol parlar castellá y
sembla un *negrito*... ¡ela!... ¡vóltal!...

Un tranquil que havia anat á festa major á la
Garriga, al veure l' envelat al costat de la iglesia,
digué á un vehí de la vila, ab molta naturalitat:

La música á las fieras
domestica;
pero 'm sembla que aquesta
mortifica.

—¡Home, home!... ¡No sè per qué han tingut lo
capritxo de fer la iglesia al costat del envelat!...
(Rigurosament históric.)

J. BARBANY.

Acusavan á un baylet de que quan l' enviavan
á buscar ví, pèl camí se 'n bevía la meytat, y 'l
xicot ho negava rotundament.

Un día l' atrapan *infraganti*:

—¿Negarás ara, li diuhen, que quan vas á bus-
car ví te 'n beus un bon pinso?

—Sí, senyor, replica 'l xaval; ho nego y ho se-
guiré negant. Mal puch beurem lo ví quan vaig á
buscarlo, si no 'n porto ni una gota... Quan me
'l bech es á la tornada.

J. LAMBERT.

PENSAMENTS.—Molts son los que per tenir la
dona guapa tenen diners; altres n' hi ha que no
'n tenen pèl mateix motiu.

∴ L' home tronat que 's casa ab dona rica,
una de dos: ó s' eleva ó 's rebaixa.

∴ La dona es com lo caball: segóns las bridas
que se li donan emprén la carrera.

ELECXER COMA.

LA MUSA.

SONET.

A la Redacció de *El Eco Bisbalense*.

Mireula sobre 'l llit: blanca y rosada,
Venus de carn, s' estira riallera;
negre com lo dolor, sa cabellera
sobre 'l blancam udo'a destrenada.

Son pit poch pronunciat s' alsa á la onada
de son alé; sa boca petonera,
mitj oberta deix' veurer la filera
de sas dents, uniforme y nacarada!...

Aixís la veu ilusionat lo poeta
en sas horas d' encís: pulsa la lira,
y *ella* li don l' inspiració secreta;
ab sa mirada eléctrica l' inspira...

y quan, després á n' *ell* la fam l' apreta,
á cap diner, pèl mon sos *versos* tira.

E. VILARET.

LICEO.

¡Se cumplieron las profecias!

Las representacions del ball d' espectacle *Mes-
salina* han proporcionat una infinitat de plens al
gran teatro.

Dugas ó tres vegadas hi he vist penjat aquell
quadro, que es l' ideal de las empresas y la deses-
peració dels espectadors que arriban tart á la ta-
quilla:

Quedan despachadas todas las localidades.

PRINCIPAL.

Avuy, si no hi ha contraordre, s' ha d' inaugu-
rar la temporada de Carnaval.

La campanya será curta. Sembla que la com-
panyia *Tubau-Pulencia* tè molts compromisos y
que aquí no hi pot donar sino trenta funcions.

BARCELONA Y 'L NOU ARCALDE.

—¡Ja ho veu, don Félix! Per sobre 'm feyan anar molt empolaynada, pero per sota... ¡miri quins baixos y quins garrons!... ¿No sería més decent anar sencilla del damunt, però bèn neta per dintre?

¡Arri poch ó molt! Encare que 'l públich hauría volgut retenir més temps á tan excelent companyia, de fixo pensarà que valen més trenta representacions que cap.

La funció inaugural consistirà en l' estreno de la comedia en cinch actes, de Dumas, (fill) *La extranjera*.

En lo próxim número 'ls dirém lo que fa 'l cas.

ROMEA.

Res de nou. *Monjo negre y Padri, Padri y Monjo negre*.

Definitivament en la senmana entrant tindrà

lloch l' estreno de *Rey y monjo*. Tambè s' anuncia l' estreno d' una comedia en un acte, *Un dinar á Miramar*.

NOVEDATS.

Grans plens diumenje, á la tarde y al vespre, ab l' estreno —en aquesta temporada— de *El Maldito ó un rio de oro*. Las coplas d' actualitat que 'l Sr. Capdevila va cantar en l' últim acte van produhir una verdadera tempestat d' aplausos. Lo desempenyo va ser acertat per part de tota la companyia, mereixent especial menció la senyora Mena.

Ahir degué donarse 'l benefici de la familia del difunt contador d' aquest teatro, Sr. Sirera, ab la tercera representació de *El Maldito*.

Per diumenje á la tarde, á fi de satisfacer los desitjos del públich, se prepara la quarta representació.

Y 'l dilluns, benefici del Sr. Tutau, estreno de un drama original de don Sebastiá Gomila, que t'è per titul *Más allá de lo digno*, seguit de *Los langostinos* comedia en dos actes que á Madrid diu qu' está fent furor.

CATALUNYA.

Tampoch presenta cap novetat, exceptuant lo estreno de *Medium oyente*, que havia de donarse ahir en la funció á benefici del director Sr. Bosch, y de la qual no 'n podrém dir res fins lo número que vè.

Tambè está anunciat l' estreno de la sarsuela d' aparato *A Buenos Aires!*

TÍVOLI.

No comensa ab mal peu la nova companyia de sarsuela que dirigeixen lo Sr. Colomé y 'l mestre Bosch, y que 's dedica al género de raccions que de Madrid 'ns han endossat á Barcelona.

Per ara no 'ns ha donat res de nou, apart d' un juguet en un acte del propi senyor Colomé, denominat 1,000 duros. Conegut lo nom del autor, es ocios manifestar que la nova obreta está escrita ab garbo y coneixement del teatro, y que si no t'è un argument absolutament nou, los xistes de que está sembrada bastan y sobran pera ferla agradable y justificar l' aplauso ab que 'l públich l' ha rebuda.

NOU RETIRO.

Altra vegada ha passat del género cómic al lírich. Diumenje van posar en escena *La Mascota...* Veyám si la seva influencia *masco-tal* lograrà animar aquest teatro.

CALVO Y VICO.

Aquí encare van més lluny á buscar obras pera omplir lo cartell... y 'l local.

Nada menos que l' última obra representada es l' antiquíssima magia *Todo lo puede el amor...* ó sea *la Pata de cabra*.

¡Arriba!

En lo mon, ja se sab prou, tot lo vell torna á ser nou.

EDEN-CONCERT.

Entre las varias notabilitats que s' han presentat últimament en aquest local, ocupan sens dupte 'l primer lloch los duetistas Hobret y Lehmann, cantants excéntrichs, verdaderas notabilitats en lo seu género.

De la *troupe* francesa, Mlle. Cor-teys continúa sent la predilecta del públich.

Tambè alcanza grans aplausos la companyia *Chiarini* ab las sevas graciosas y entretingudas pantomimas.

¡Hasta la próxima semana!

N. N. N.

UN TIPO.

Es tan lleig y tan extrany, que, per no donarlos pena, ell mateix, ab molt talent, s' ha posat girat d' esquena.

SILUETA.

L' he vista ¡Dèu mèu! l' he vista més blanqueta que la nèu, ab aquell bufonet peu y aquell ayre de modista. ¡Tan bonica! ¡tan pitera! ab un cosset tan bufó, y posát lo mocadó d' una mena de manera, que sembla que diu: ¡Segueix! vina ab mí; ton afany logra; no m' acompanya cap sogra, no t' aturis, ¡embesteix! Oero jo, ¡pobret de mí! soch aprenent del ofici, y ab tot y sentir desfici

per tan hermós serafi, m' hi plantat y res li he dit; se l' hi ha acostat un senyó, ella no l' hi ha dit que no, han anat junts; he seguit; dins d' una escala tots dos han entrat; jo com si ré, m' hi quedat en lo carré plantificat com un ós; per los vidres d' un balcó he vist un llum que han ences; després... ja no he vist res més; al cap d' un quart lo senyó ha sortit deixant la Venus en lo pis ahont han pujat, y al passar pèl mèu costat ha dit baix: — ¡Un duro menos! Jo no hi comprés sas quimeras, he mirat dalt y l' he vista ab son ayre de modista

cantant unas peteneras, satisfeta hasta l' excés y dihent á plena veu: — Vaja, quinto, ¡adèu, adèu! ¡Ja tenim un duro més!

JOSEPH MOLAS.

¡POBRET!

¡Tan mudat qu' ell s' ha posat! ¡tan decent y tant bufó! ¡Y me li ha donat un nó! ¡Qué espantosa soledad!

ESQUELLOTS

Sembla que 'l senyor Maciá y Bonaplata dona gran importancia á la qüestió de la llimpiesa pública.

Soch de la seva opinió y celebro que s' ocupi d' aquests assumptos ab tant interés.

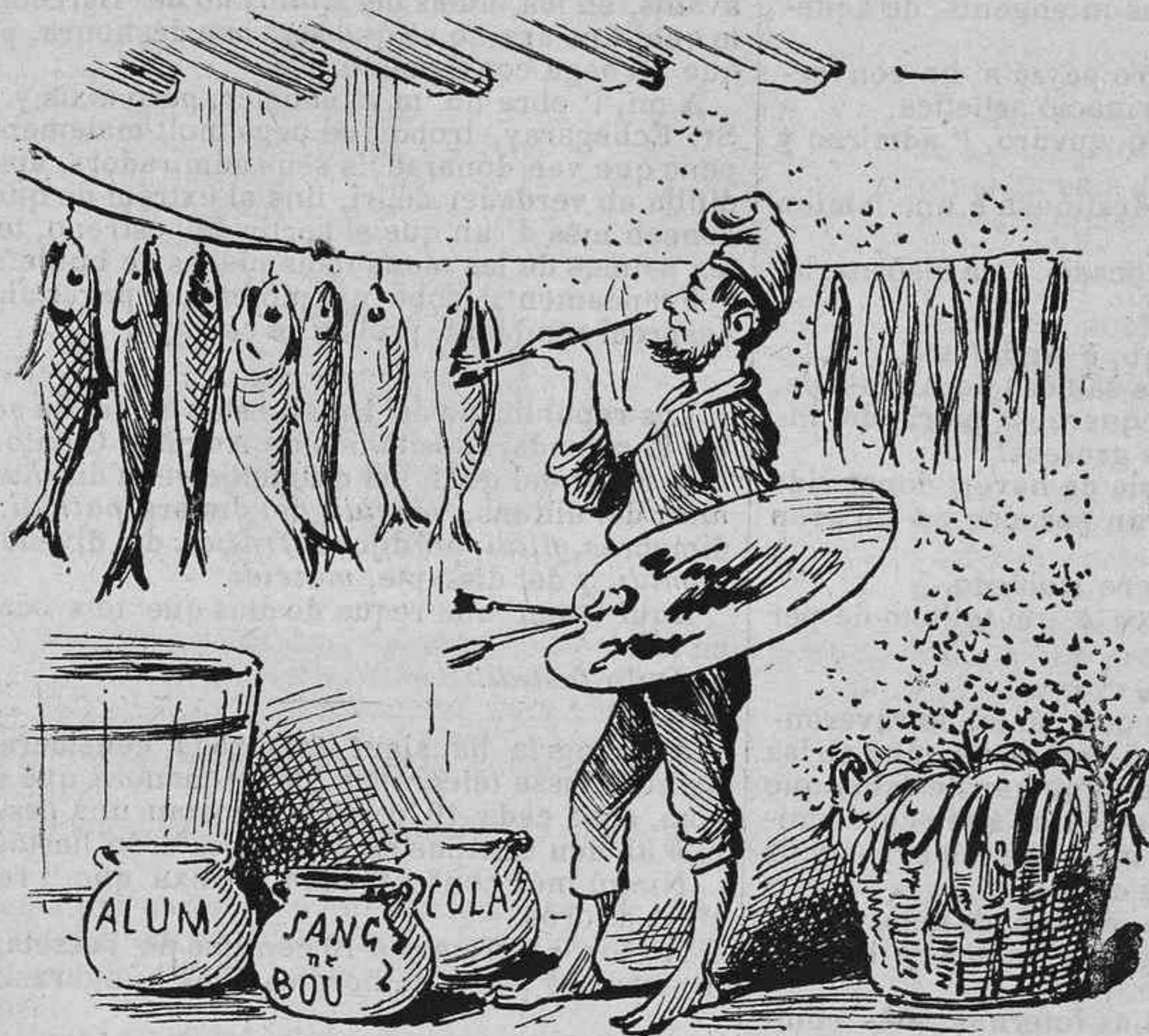
Pero crech que també hauria de procurar la llimpieza doméstica, es dir, la del interior de las casas.

Y com es natural, podria comensar per *netejar* la casa de la Ciutat. ¡Comprén la idea!

Aixó de las tartanetas encara dura.

No hi ha senmana que la prempsa no haja de donar compte d' un atropello ó altre, comés per aquests vehículs.

PEIXATERS ARTISTAS.

— Aquí veurán tots vostés de quín modo 'l peix passat, ab barnís, cola y pintura sembla que ara s' ha pescat.

Veyám si un día al menos tindrem lo gust de presenciar un cambi de papers. Y aixís com avuy llegim:

«Ayer una tartana atropelló á un sujeto, causándole varias contusiones.....»

Podrem llegir:

«Ayer un sugeto atropelló á una tartana, poniendo al que la guiaba como nuevo.»

¡Quédinse admirats!

Durant l' any que acaba d' expirar, la nostra distingida guardia municipal, ha prestat la friolera de 7,796 serveys.

La estadística 'ls ha contat cuydadosament y dona la xifra al públich, assegurant que no se 'n ha descuydat ni un.....

¿Ni un?

Ja m' hi jugo qualsevol cosa que sí.

De fixo que entre aquests 7,796 serveys no s' hi contan:

Las vegadas que 'ls municipals han fet d' electors.

Ni 'ls días que han acompanyat los fills dels concejals á estudi.

Lo chalet que volen regalar al senyor Rius los organisadors de la suscripció en honor seu, diu que será construït á Sarriá.

¡Quín disbarat!

Suposant que 'l tal chalet vindrá á ser una caseta pèl istil d' un kiosco, ¿qué més senzill que colocarlo al mitj de la plassa de sant Jaume?

Aixís lo pobre home, si no pot entrar á la casa

gran, podria al menos contemplarla ab comoditat desde la seva garita.

Y de passada podria vendre 'l Barcelonés.

¡Jesús, María, Joseph!

Segóns rumors públichs, los nostres regidors han format una conspiració contra 'l senyor Maciá y Bonaplata.

Diu que tractan d' impossibilitarlo pera ocupar l' arcaldía, fastidiantlo, marejantlo, rodejantlo de dificultats y fentli una guerra sorda y contínua.

Per fortuna 'l nou arcalde es un ingenyer aixerit, y sab foradar montanyas y aplanarlas y tot, si convé.

Ja veurán com los tipos de la conspiració haurán de modificar las svas pretensions, y al últim baixarán la veu.

Y se contentarán con tres pesetas ....

O ab cap.

Que d' aixó plora la criatura.

¿Se 'n recordan del clown Tony-Grice?

Pues últimament á Lisboa per poch l' escabetxan.

Lo día de la primera manifestació contra Inglaterra, al llegir lo públich lo cartell del circo ahont en Tony treballava, va recordar qu' es inglés y va estripar l' anunci immediatament.

Prou la empresa va espavilarse á fer constar qu' en Tony no era inglés, sino dels Estats-Units. Los portugueses no van tragarse la píldora y 'l popular clown no va tenir altre remey que rescindir la contracta y desapareixe depressa.

Ara si que segurament no deurá dir:

— ¡Aixo es res!

Probablement deurá exclamar, ab la seva gracia característica:

— ¡Esto gente no está per brochs!

Sembla que 'l nou arcalde tèn la idea de fer construir surtidors en diversos punts de Barcelona, aprofitant al efecte l' aygua sobrerera de Moncada.

Una idea se 'm acut: l' aygua que avuy sobra també devia sobrá ahir, es á dir, en temps de don Francisco... ¿veritat?

Donchs, ¿hi ha algú que puga indicarme que se 'n feya?

¿Se la bebian los regidors? Nó: impossible: en materia de beguda no gastavan sino xampany.

¡Quí sab! ¡Tal vegada l' utilisavan per rentarse las mans! ¡Pobrets! ¡Ne necessitavan tanta per aquest sol objecte!

Una noticia de Roma,

Se 'ns diu que 'l nostre paysá Enrich Serra ha

terminat un quadro titulat *Jesús y 'ls noys*, qu' es l' admiració de las personas intel·ligents de aquella gran colonia del art.

Lo taller del nostre il·lustre paysá s' ha convertit en una verdadera pelegrinació artística.

Y tants quants veuen lo quadro, l' admiran y l' aplaudeixen.

Sembla que l' obra está destinada á una familia de Barcelona.

Sent aixís no 'ns faltarà ocasió. . de disfrutarlo.

Per gent salada, ja se sab, á Andalusía.

Y una de las ciutats més saladas de Andalusía, ¿quina ha de ser sino Antequera, la patria del insigne D. Páco de las dents grossas?

Antequera tindrà la gloria de haver donat vida en un mateix sigle á un gran pecador y á un gran sant.

Lo pecador, es en Romero Robledo.

Lo sant, un pobre fuster á qui tothom de per allà anomena *San José*.

Y si per sant lo tenen y com á tal lo reverencian, no es sense com va ni com costa, sino ab las sévas rahóns fundadas... perque han de saber que Sant *José* de Antequera, 's dedica á fer curas miraculosas, sense emplear més que las eynas y 'ls ingredients propis del seu ofici.

Ab lo ribot y la garlopa, aplanans als geperuts.

Ab l' aygua-cuyt, enganxa camas y brassos fracturats.

Y en quant á las malalties internes, més complicadas, las arregla totas ab aygua de serraduras bullidas.

En fi, qu' es una especialitat per las malalties de la *viga* de l' esquena, de la *post* del pit ó de las *frontissas* de las camas.

Sr. Echegaray: ¿Sab, que m' ha extranyat molt, pero moltíssim, qu' en la primera edició del seu drama *Los Rígidos*, hi consignés que aquesta obra va ser estrenada á Madrid lo dia 9 de novembre de 1889?

Perque vosté, Sr. Echegaray, ha de saber millor que ningú, que *Los Rígidos* van veure la pri-

UNA DE TANTAS.

No hi ha res tan divertit com passá 'l temps al balcó... sobre tot quan l' olla vessa y apaga 'l foch del fogó.

mera llum de las *candilejas*, tres ó quatre mesos avants, en las taulas del *Eldorado* de Barcelona, lo qual fins ara no se que siga cap deshonra, perque no dega consignarse.

A mí, l' obra no 'm va satisfer; pero aixís y tot, Sr. Echegaray, trobo que paga molt malament la pena que van donarse 'ls seus admiradors, aplaudintla ab verdader deliri, fins al extrém de que 'n coneix més d' un que al sortir del estreno, tenia las palmas de las mans totas plenas de butllofas.

Francament, trobo que no es just pagar ab un despreci semblant, probas de carinyo.

Los republicáns del Brasil están á punt de adoptar lo calendari positivista de Augusto Comte.

A tenor del qual, del diumenje se 'n diu *humanidi*; del dilluns, *maridi*; del dimars, *patridi*; del dimecres, *filidi*; del dijous, *fratidi*; del divendres, *domidi*, y del dissapte, *matridi*.

Aquí tenen una requa de días que tots acaban en *idi*.

¡Quín *fastidi*!

A Hungria ha sigut rebaixada considerablement la tassa telegráfica, de tal manera que aixís com aquí cada 10 paraulas costan una pesseta, allà ab deu céntims de pesseta estarán llestos.

Ningú més content de la rebaixa que 'l rey de l' As d' oros.

Ab los telégramas á 10 céntims de pesseta, ¡no n' enviarà pocas de floretas á las húngaras!

Diálech cassat al vol:

—¿No havían sigut anuladas las eleccions de la Barceloneta?

—Sí, senyor.

—¿Y donchs, per qué no han convocat las segonas?

—¿Y donchs que no ho sab?

—¿Qué hi ha?

—Que 'l Sr. Tort y Martorell ha interposat *recurs d' alsada*.

—Qué vol que li diga! 'M sembla que 'l senyor Tort, á pesar de tots los recursos se quedarà nano com sempre.

Una noticia que no 'm sorprén

El Bobo de Coria ha deixat la direcció de *El Barcelonés*.

Es alló que diuen: «Acabat lo formatje, acabadas las ratas»

Era barber y vivía á Sans.

Tenía tres décims de la rifa de Nadal, y va pensar:—¿Qué molt será que tot justament surti aquest número, quan son tants los que 's quedan dintre del bombo!...

Y ab aquesta idea comensa á vendre apuntacions á trotxe y á motxe, y á arreplegar diners dels uns y del altres que bé equivalían á una rifeta.

Quan arribá 'l dia de la extracció, y ¡pataplaf! lo número del barber surt premiat ab 40.000 pesetas,

Lo barber tenía un dependent y pochs días després de la extracció va dirli:

—Si algú pregunta per mí, digas que torno desseguida.

¡Y tants com van preguntar per ell!

Pero 'l barber no tornava

«CHANTEUSE LEGERE.»

La senyoreta Cap-Vert,
diva del Eden-Concert.

Era lo que deyan molts dels tenedors de participacions:

—Me sembla que aquest mestre 'ns ha afeytat.

Per últim va saberse que havia anat á fer efectius los décims en una casa de cambi de la Rambla y que de allí s' havia dirigit á l' estació de Fransa.

—¡Bona nit, viola!—deyan los perjudicats—ja se 'n haurá anat al extranger.

—No—va dirlos un que l' havia vist marxar—va pendre 'l tren de Valls.

Y fent càlculs y conjeturas, van treure en clar que s' havia dirigit á la seva patria, lo felis poble de Picamoixóns, ab l' idea sens dupte de acabar allí tranquilament los diners de la rifeta.

Allí van anarlo á buscar y allí van trobarlo.

No possehia ja més que 8,000 pessetas.

—¿Y las altras?—van preguntarli.

—Fills meus—va respondre—me las han robadas.

L' assumpto ha passat als tribunals. Y estant aixís la qüestió ja casi pot assegurar-se desde ara que las 8,000 pessetas apenas bastarán per pagar los gastos de l' afeytada.

Lo riu Pó ha tingut una gran avinguda.

¿Veritat que aqueixas avingudas fan pó?

En un café dos amichs acaban de buydar un parell de tasses ab sas corresponents copetas, y un de ells crida:

—¡Mossol!

L' altre li diu:

—Y ara, ¿per qué 'l cridas?

—Per pagá 'l gasto.

—Home... deixaho

—No, de cap manera... jo t' hi convidat.

—¿Y qué hi vol dir aixó?... Deixaho, home, deixaho...

—Vaja, ja que tant t' hi empenyas...

—Oh, bè... ja veurás... Es que jo no vull dir pas que deixis de pagarho.

—¿Y donchs?

—Vull dir sensillament que deixis lo gasto sobre la taula... y que 'ns n' aném.

EPÍGRAMAS.

UN ROMERISTA.

—No discuteixis, Marsal:
lo nostre jefe Romero
ab los medis de que 's val
será prompte al candelero.

UN FUSIONISTA.

Ab las ganas potsé 't quedis:
puig per lograrho, fa temps
que no sab empleá 'ls medis ..
se serveix sols dels extrems.

Un arcalde que no vol
presentar la dimissió,
va dir en certa ocasió
que la vara pesa molt.

Que la deixi, si es que 'l balda,
puig la vila preocupada,
diu:—La vara es molt pesada;
pero es més pesat l' arcalde.

L' Agna deya al seu espós:

—Traballas massa, Joan:
tan sols tens ja pell y ós;
si vols fé 'l treball de dos
has de pendre un ajudant.

—Con que, tan bon genit gasta
la tèva senyora. Antón?

—No n trobarás en lo mon
un' altra de millor pasta.

—Deus ser ditxós.

—Está clar.

—Donchs un favor.

—Enrahona.

—Ja qu' es de pasta tan bona,
me l' has de deixar tastar.

P. TALLADAS.

LAS PRIMERAS MÁSCARAS.

—¿Qu' es aquest traje que portas?

—Vaig vestida de Virtut:
gracias á aquesta disfressa,
ningú no m' ha conegut.

TOCADORA.

Quan pot, toca la guitarra,
y diu que la toca bè:
quan se cansa de tocarla,
toca... tot lo que convé.

Un Tenorio de carreró segueix y persegueix ab gran insistència á una senyora.

A lo millor de sa persecució, troba á un seu amich que 'l detura.

—¿Ahónt vas?

—Déixa'm.

—Vas derrera d' aquella senyora, ¿veritat?

—Sí, sí; no m' entretinguis.

—¡Ay infelís!... Aquesta vegada perdrás lo temps en vá. A aquella senyora jo la coneix. Sápigas qu' es un exemple de virtut.

—Millor que millor. Ara es quant la seguiré més que may.

—¿Per qué?

—Perque 'ls bons exemples *deuen seguirse*.

A un gueto que se las pega de presumit y de gran conquistador, un día va dirli un seu company:

—¿Qué hi portas dintre d' aqueix medalló?

—Una reliquia del meu amor primer..... Un metxó de cabells..... Tè, mira.

Obra 'l medalló y ensenya un metxó de cabells enteraments blanchs.

—Si que amigo, per ser lo primer amor, te la vas triar vella.

—¿Quí t' ho ha dit?

—Home, aquests cabells tan blanchs.

—¿Y que no sabs tú, per ventura, que desde aquesta ma primera conquesta, han passat ja més de quaranta anys?

A un avaro empedernit li deya un capellá que tractava de arrencarli en va una cantitat per misas y sufragis:

—Pero infelís, ¿qué farà 'l día qu' entregui la seva ànima á Dèu?

L' avaro, sense inmutarse:

—Lo día que li entregui la meva ànima, faré lo que faig sempre qu' entrego alguna cosa: li demanaré *recibo*.

En una casa de posició acomodada, entra per casualitat la senyora á la cuyna y sorpren al criat xarrupant una botella de Jerez.

—¡Ramón!—exclama la senyora—¿Qu' es aixó?

Lo criat baixa 'l cap y ab veu humil, respón:

—Senyora, m' estich emborratxant... per olvidar una pena.

—¿Quina pena?

—Aquest dematí, sense volguer, he [trencat] lo mirall gran del saló.

Davant de un tribunal.

L' acusat:

—Juro p' l meu honor que só ignocent.

—¡Pèl seu honor!...—exclama ab ironía 'l president—¿y qui es que pot creure ab l' honor de un home com vosté?

L' acusat, molt amatent:

—Donchs bè, senyors, magistrats: ¡ho! juro per l' honor de vostés!

L' AMISTAT.

Un bon amich jo tenia estantne cert per demés, ó així al menos, ho pensava, puig no passava ni un día que jo no l' hi demostrés lo molt que me l' estimava.

Ell sempre estava dihent dant mil mostras de alegria que era tal lo agrahiment que per mi son cor sentia, que per servirme al moment qualsevol cosa faria.

Com estava ell desitjant arribá 'l crítich instant que trobantme jo en apuros, vaig recorre al amich gran demanantli trenta duros, y 'm va respondre... xiulant.

B. O. IX.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Ca-ma-ra-da*.
2. ID. 2.ª—*Ge-ró-ni-ma*.
3. MUDANSA.—*Cinta-Pinta-Tinta*.
4. ENDAVINALLA.—*Nina*.
5. TRENCA-CLOSCAS.—*El padrón municipal*.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Figueras*.
7. PROBLEMA.—15 tiros: 8 en lo blanch y 7 fora.
8. GEROGLÍFICH.—*Entre poch y massa la mida passa*.

LOPEZ - EDITOR
BARCELONA

Rambla del Mitj, número 20
LLIBRERÍA ESPANYOLA

Obra nova — ¡JA HA SORTIT! — Segona part de LA PRIMERA NIT |

LO DIA QUE 'M VAIG CASAR

(IMPRESSIONS D' UNA NUVIA)

CAPRITXO MATRIMONIAL, EN VERS, PER C. GUMÁ

Ab ilustracions del popular dibuixant M. MOLINÉ

!!!DOS RALETS!!!

LA PRIMERA NIT

(IMPRESSIONS D' UN NUVI)

PER C. GUMÁ

2.ª edició, ilustrada per M. MOLINÉ

Preu 2 ralets

Novedad = JULIO VERNE = Obra nueva

EL SECRETO DE MASTON

Forma esta obra 2 cuadernos en 4.º, con profusion de láminas. Ptas. 2.

Obra nova

LO MONJO NEGRE

LLEGENDA TRÁGICA EN TRES ACTES Y EN VERS

QUE S' ESTÁ REPRESENTANT AB ÉXIT

ORIGINAL DE

Frederich Soler y Hubert

Preu: Ptas. 2.

A. DELPIT

UNA SOCIEDAD QUE DESAPARECE

EL DIVORCIO DE EDMUNDO

(PASSIONNÉMENT)

VERSION CASTELLANA DE

FEDERICO URRECHA

Precio: Ptas. 3'50.

OBRA NUEVA DE D.ª MARÍA DEL PILAR SINUÉS

DOS MADRES PARA UNA HIJA

FANY KENDAL

Las penas pequeñas son las que hacen daño: porque las grandes, ó matan de pronto, ó pasan de largo.

A. F.

Un tomo en 8.º, Ptas. 2'50.

LA SEÑORA

DE

VILLEMOR

POR

LUIS LETANG

Precio: Ptas. 3.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravios, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

XARADAS.

I.

CARTA DE UN CALOYO.

Estimat amich: escolta,
si un rato 't vaga,
lo que vaig are á descriuret
en eixa carta;
y d' aquest modo
veurás lo que passa un quinto
(álias) Caloyo.
Penso que tú deus saberho:
ja fa alguns días,
que só al Regiment d' Almansa,
d' Infanteria,
y 'l divuyt *prima*
lo número que dú tota
la companyia.
Ple de goig té participo
que ja soch cabo
y ab los galóns ja presumo
y faig 'l maco;
si la xicota
are 'm veyá, prou voldria
serne caloya.
Segón de munició menjo,
qu' es lo *dos* nostre:
lo *tres* tant aquí escasseja
que no 's veu gota;
lo que m' engresca
es lo ranxo que al principi
no 'l podia veure.
Fet de sigróns y patatas
y carn molt poca
es un *bistech* que s' atipa
tota la tropa:
puig quan hi ha gana
un ranxero 'ns menjaríam
fet ab patatas.
En lo quartel si algú hi entra
un xiquet tonto.
hu inversa tot, puig li ensenyan
de viure 'l modo:
que aquí entre 'ls quintos
si algún n' hi ha que la sab llarga
l' altre es un pillo.
Are diners arrecono
per fe 'l retrato:
fa un quan temps que no compro
gens de tabaco:
á la *tres-quarta*
vull que retratat me vegin
vestit de gala.
Adèu; no puch allargarme
que lo corneta
ja toca á passar revista.
Si veus la gueta,
dirli podrías
que m' envihi quatre duros
dintre vuyt días.

J STARAMSA.

II.

Si 'l *hu-dos tres tersa-quarta*
te casavas, Leonor,
jo 't prometo regalarte
una hermosa *total* d' or.

AGUILETA.

ENDAVINALLA.

Tinch qua sens esser bestia,
sens fer may res tinch un dó,
tinch or y per ell m' entrego,
tinch cau y só ben llist tot.
Per las parets jo solch viure,
desperto á voltas recorts.....

Vaja, que si no m' acertas
no será per dirte poch.

J. T. ANGUILA.

ACENTÍGRAFO.

—Canta una mica Pepet.
—No pot pas sé Concepció.
—¿Per qué?

—Perqué has de saber
que 'm *tot* cantant una *tot*.

J. ALAMALIV.

TRENCA-CLOSCAS.

AMALIA CLADE.

REUS.

Formar ab aquestas llettras lo nom de un drama catalá.
ENRIQUETA CASTELLS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1.—Consonant.
- 2 1.—Mineral.
- 1 4 3.—Se fa de flors.
- 4 1 3 4.—Serveix de defensa.
- 4 1 2 3 4.—En las flors.
- 3 4 1 2 3 4.—Es difícil de passar.
- 3 2 1 1 2.—Part de animal.
- 1 4 3 4.—En tot arbre.
- 1 2 3.—Un licor.
- 4 3.—Serveix per pescar.
- 3.—Consonant.
- 3 4.—Part de la persona.
- 3 4 1.—Element del Globo.
- 1 2 3 4.—Ciutat extranya.

F. GRANÉ.

PROBLEMA.

Descompondre lo número 98 en quatre cantitats que
la primera sumada, la segona restada, la tercera multi-
plicada, y la quarta dividida per un mateix número,
donguin un mateix resultat.

HEREU DE CALELLA.

GEROGLÍFICH.

× o ×
I
all
I
C O

TOMÁS FONT.

GENT DE FORA.

Tipos de las terras d' África,
últimament exploradas,
que 'ls *civilisats* inglesos
s' han fet sèus á garrotadas.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.